

Мертві квіти

Олексій Волков

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

I

О перації бувають різними.

Геть чисто «ніякі» — так, на годинку, коли руки працюють самі, майже без допомоги голови, адже роблено усе не знати скільки разів, а язик у цей самий час може розповідати анекдоти, від яких погигикують асистент, анестезіолог і медсестри — усі, хто поруч. І все настільки твердо й надійно, що пацієнт, якби не був під наркозом, міг би проїнятися спокоєм та упевненістю за свою подальшу долю. Якщо у цей час хтось із відділення зазирає у двері й повідомляє, що вам принесли листа, котрий надійшов поштою на лікарню, вся актуальність одразу переноситься туди. «Від коханки, не інакше!» (чому ж тоді не додому?!); «Могорич виставляй негайно!» (інакше загубиться, помнеться, виявиться не тим і т. д.); «Віддай на перевірку!» (а якщо там «білий порошок» від Бен-Ладена?). Одне слово, уся увага в таких випадках суто на лист, адже руки працюють самі.

Бувають операції інакші. Ті, які примушують мобілізувати усі здібності та вміння. Тоді вже не до побрехеньок. Тиша віддає напругою, лише брязкають інструменти і проскакують скупі та короткі репліки тих, хто працює, стосовно тільки ситуації на операційному столі. Тоді стає по-справжньому цікаво. Тоді відчуваєш, що справді чогось вартий і щось робиш. І повідомлення про лист у таких випадках викликає у відповідь лише лаконічне «Дякую, покладіть на мій стіл», хоча мають на увазі зовсім інше — «Чого ви лізете у такий момент?»

А бувають ще інакші. Це коли навколо усе літає й валиться, а ситуація настільки складна та нестандартна, що ти цього не бачиш і не чуєш, бо «з головою» перебуваєш там, у прямому розумінні «в комусь». Коли ні руки, ні голова не встигають, і в свідомість повним ходом лізуть думки про те, що може статися непоправне — це коли пацієнт помирає на столі, а вам світить перспектива спілкуватися з

його родичами, а потім довго і нудно доводити чиновникам від медицини, що інакше й бути не могло. Тут уже вуха просто не здатні сприйняти інформацію про якийсь лист, і вона, у кращому випадку, відкладається десь глибоко на рівні підсвідомого.

До сьогодні Стас поділяв усі хірургічні операції саме так, хоча, звісно, в офіційній медицині подібного поділу нема. І лише тепер щойно відкрив для себе ще один — «четвертий тип». Це був, по суті, той самий «третій», але за умови, коли ще й тебе самого так дістало життя, що нема жодних моральних сил і перебуваєш у стані, який не дозволяє братися до операції навіть «першого» типу.

Одного моменту навіть подумалося, що було б непогано і самому зараз здохнути тут, просто за столом. Зникли б нараз усі проблеми, що завалили, наче важким камінням. Та й отим тупомордим, які «гризуть» папери, не залишилося б із кого потім жили тягти. Ото би «факнув» їм, не те що по лікоть — по саме плече! Мовляв, тепер шукайте, хлопці, «винного», аж усеріться. Ось він я, трудіться на здоров'я. Але це... так, можна дозволити собі лише в одному випадку — якщо той, хто лежить зараз на столі, на ньому й лишиться. А доти не варто навіть припускатися подібних думок.

Пацієнт не помер.

Якимось дивом.

Операція «четвертого» типу закінчилася...

Каталка торохкотіла коридором, відвозячи щойно прооперованого хворого до відділення реанімації, коли Стас увійшов до ординаторської, зачиняючи за собою двері. У голові царював повний безлад.

Обійшлося.

Тим часом обійшлося. Хтозна, як ще повернеться...

Ні, все-таки «з грубшого» обійшлося. Хворого, який мав би померти на столі, вивезли з операційної живим. Це вже немало.

О-о-о...

Він упав на своє крісло і запалив цигарку. Зараз. Отямитися. Потім випити кави — однаково спати вже не світить. Опісля спокійно сісти, впорядкувати думки і написати протокол операції — так, щоб ніяка сволота не доколупалася до жодної коми, бо хтозна, як ще повернеться.

Нічого-нічого. Уся ніч попереду. А як зморить зовсім — то диван у куті. Чого йти додому? Що він там забув? А зараз двадцять хвилин — увійти в колію.

Лист лежав на його столі поверх кинутих ще за дня паперів. Лише тепер пригадав момент, коли хтось зазирнув до операційної, повідомивши про нього. Треба ж... Він витягнув із шухляди старий, майже антикварний скальпель і розтяв конверт з дещо розмацьканим штампом, розбирати дрібні літери на якому не хотілося при тьмяному світлі, та який свідчив, що у листі, найімовірніше, якась банальна «платіжка».

У лівому верхньому кутку листівки красувався ще один штамп — більший, різнокольоровий, із блискучими елементами — нотаріальної контори, а від перших прочитаних рядків очі почали розплющуватися ширше, а думки відволікатися від щойно перебутого.

...Вам необхідно звернутися до приватного нотаріуса Шевчика П. Д. для вирішення справ, пов'язаних зі спадком...

Думки почали оживати. У нього не було родичів у місті Галичі Івано-Франківської області, звідки надійшов лист. Який іще спадок? А може, то взагалі не йому? Помилка? Мабуть. Але слово «спадок» приворожує мимоволі... Рука сама потяглася до телефона у кишені халата.

«Зараз виявиться «булькою», — подумав Стас. А в голові хіть-нехіть проносилися невідомо коли й від кого почуті приклади надходжень зі Штатів величезних спадків до людей, які навіть не

підозрювали про існування там родичів...

«Ну, так уже зразу зі Штатів...»

Відклавши телефон, він прогулявся до реанімації, де щойно влаштували пацієнта, зварив-таки кави і лише після цього набрав комбінацію цифр. Номер приватного нотаріуса Петра Даниловича Шевчика належав мобільному операторові, тож була ймовірність дотелефонуватися навіть такої години.

— Я — Ковач Станіслав Іванович, від вас мені надійшов лист, — привітавшись, мовив Стас.

Серце зрадницьки тьохкало.

— Дуже приємно, — відповіли на тому кінці. — Тоді домовляймося про зустріч. Гадаю, вам необхідно приїхати сюди, до нас.

— Почекайте, а може, це якась помилка? Я наче не пам'ятаю родичів у вашому місті...

— У нашій службі помилок не буває, — безапеляційно відповів нотаріус.

— У нашій також... — муркнув сам до себе Стас. — Лише недбальство і злочинні дії...

— Хе... ну так... Я розумію, ви з почуттям гумору! — дотеп явно сподобався юристові. — Ну, на щастя, він вас пам'ятав. Зараз... Мироненко Тарас Андрійович. Помер три тижні тому. У заповіті вказані ви.

— А... хм... — сказати більше Стас не спромігся, перетрушуючи в екстреному порядку анали власної пам'яті.

— Ну ви ж Ковач Станіслав Іванович, — пояснював нотаріус, — лікар. А ваш батько був Ковач Іван Данилович, педагог за освітою, історик за фахом, за життя працював учителем у школі у Вінниці, де й ви тепер мешкаєте, помер у дев'яносто дев'ятому році. Усе правильно?

— Так... начебто...

— А Мироненко Тарас Андрійович доводився двоюрідним братом вашому покійному батькові.

Тільки тепер нарешті спрацювала пам'ять. Ще та, дитяча, бо згодом отого «дядька Тараса» бачити й не доводилося. Лише батько кілька разів отримував від нього листи. Все. «Дядько Тарас»...

— І... про що ж ідеться? — ще не вірячи, що от зараз йому має щось упасти «просто з неба», запитав Стас.

— Ідеться про будинок, — відповів безбарвний голос. — Тож давайте узгодимо час нашої зустрічі.

Життя насправду вкотре виявилось зеброю. Усе точно. Чорні смуги завжди межують із білими. Головне — лише тримати правильний напрямок, аби не йти здовж.

...

Далі — у повній книжці «Мертві квіти».
nashaknyga.com.ua